

Arrest

nr. 139 028 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Hamar origine en geboren in Omdurman, waar u uw hele leven heeft gewoond. Uw moeder is overleden bij de bevalling omwille van complicaties doordat zij besneden was. Omdat uw vader zich verantwoordelijk voelde voor haar dood, aangezien zij zich bekeerde en liet besnijden om met hem te kunnen huwen, besloot hij zijn dochters niet te laten besnijden. Uw vader was een diplomaat en vaak op reis, daarom bent u opgevoed door uw grootmoeder. Uw vader is later hertrouwd maar u had geen goede relatie met uw stiefmoeder omdat zij het afkeurde dat u niet besneden was. U ging naar de universiteit, u behaalde uw diploma Economie in 2005 en uw diploma Informatica in 2010, beiden aan de Universiteit Nileyn in Khartoem. Van 2010 tot 2011 deed u vrijwilligerswerk aan de technische faculteit van de marinewetenschappen. Sinds uw

zeventiende was u eveneens vrijwillig actief voor het Sudanese Red Crescent. U trad er op als tolk in de vluchtelingenkampen. In ruil hielpen zij u financieel door uw studies te bekostigen. U volgde bij hen eveneens een opleiding eerste hulp. U verklaart eveneens lid te zijn geweest van een organisatie 'Unie van de Soedanese Vrouwen' en in 2005 een eigen organisatie te hebben opgericht, Sunna genaamd, die strijdt tegen de vervolging van vrouwen en tegen besnijdenis. Jullie waren ondertussen al met 35 leden en kwamen in het geheim samen. Met uw organisatie probeerde u op wijkniveau er achter te komen of er een besnijdenis werd gepland en die te verhinderen. U ontvoerde de meisjes die op het punt stonden besneden te worden en probeerde samen met het Rode Kruis de ouders te overtuigen hun dochters niet te besnijden. U verklaart aan verschillende manifestaties te hebben deelgenomen, onder andere aan manifestaties die opkomen voor de vrouwenrechten in Soedan. U kreeg omwille van al deze activiteiten nooit problemen tot uw vader is overleden in 2011. In dat jaar is ook uw grootmoeder overleden en ook uw broer had het land verlaten. Sindsdien, omdat er geen man meer voor u instond, kreeg u steeds meer problemen. U werd onder andere nagekeken en uitgemaakt omdat u niet besneden was. In 2011 werd u een eerste keer gearresteerd, u werd gearresteerd omwille van uw organisatie en drie maanden gevangen gehouden. U werd een tweede keer gearresteerd op 18 mei 2012 en bleef opnieuw drie maanden in de gevangenis. Deze keer omdat u een meisje ontvoerde dat dreigde te worden besneden. In september 2013 werd u een laatste keer gearresteerd omwille van uw deelname aan een manifestatie. Toen werd u ongeveer twee weken in hechtenis gehouden. U besloot uiteindelijk Soedan te verlaten omdat u deze situatie moe was en niemand meer had in het land. U vreest nooit een echtgenoot te vinden in Soedan omdat u niet besneden bent en bovendien niet het leven te zullen kunnen leiden dat u wenst, namelijk studeren en uit werken gaan. U kunt zich niet verzoenen met de situatie van vrouwen in Soedan en besloot daarom het land te verlaten om zo uw eigen weg te kunnen gaan en zich blijvend in te zetten voor de vrouwenrechten in Soedan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte; een attest van de Technische Faculteit van Agronomie en Visserij dd 10.12.2013 dat aantoonde dat u daar actief was van 10.01.2010 tot 31.12.2011; attest van Sudanese Red Crescent Society dat u een opleiding eerste hulp volgde van 15.01.2009 tot 01.02.2009 in Khartoem; een uitnodiging voor een ontmoetingsdag tussen vrouwen die slachtoffer werden van geweld van Woman Do waar u aan deelnam op 05.05.2014; een attest dd 10.07.2014 van uw psycholoog (F.R.), eveneens verbonden aan Woman Do, waarin wordt gesteld dat u sinds 18 april 2014 psychologische begeleiding geniet; een USB-stick met het filmpje van uw getuigenis voor Woman Do; een medisch attest dd 22.04.2014 vanwege dokter (D.L.) dat aangeeft dat u niet besneden bent, inclusief een verklaring van de dokter dat u littekens heeft op uw handen en op uw rug en dat u lijdt aan slaapproblemen, de arts heeft hierbij aan dat deze littekens overeenstemmen met uw verklaringen terzake en medische attesten in verband met een ziekenhuisopname in België. Uw advocaat legt een arrest voor van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens; uw advocaat legt eveneens een artikel voor uit Think Africa Press, 'The violation of women's rights in Sudan: in the name of the law?' dd 05.04.2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw activisme voor vrouwenrechten in Soedan en verklaart eveneens te vrezen gedwongen te worden een besnijdenis te ondergaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u zich niet zou kunnen verzetten tegen een besnijdenis. Evenmin kon u overtuigen dat u omwille van uw strijd tegen besnijdenis vervolging dient te vrezen.

Wat uw vrees voor besnijdenis betreft kan er worden op gewezen dat u er niet in slaagde deze concreet te maken. U verklaart dat uw vader niet wou dat u en uw zus besneden werden omdat hij zich verantwoordelijk voelde voor de dood van uw moeder. Zij was overleden in het kraambed ten gevolge van haar besnijdenis, die zij op vraag van uw vader had uitgevoerd aangezien zij toen zij huwden nog niet was besneden. Hoewel de familie van uw vader hier niet mee akkoord was kon hij zijn wil doordrijven en werden jullie niet besneden (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart na het overlijden van uw vader problemen te hebben gekend omwille van het feit dat u niet besneden bent, zo werd u sindsdien nagewezen op straat. Bovendien beweert u dat het onmogelijk zou zijn om te huwen indien men niet besneden is en u zou gedwongen worden zich te laten besnijden (gehoorverslag CGVS p.14). **Deze vrees is echter uiterst vaag, u kunt niet concretiseren wie u dan zou verplichten een besnijdenis te ondergaan,** zodat deze vrees louter hypothetisch kan worden genoemd. Daarnaast strookt uw vrees evenmin met de beschikbare informatie omtrent besnijdenis in Soedan die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo – Female Genital Mutilation in Sudan and Somalia – december 2008). Hieruit blijkt dat het weliswaar uitzonderlijk voorvalt dat een vrouw op latere leeftijd wordt gedwongen zich te besnijden voor het huwelijk, deze beslissing blijft echter bij de familie

van de vrouw. Het is onwaarschijnlijk dat u geen weerstand zou kunnen bieden tegen een besnijdenis. Hier kan er opnieuw op gewezen worden dat er nog geen concrete huwelijksplannen waren zodat u steeds de man kan weigeren indien dit een vereiste voor het huwelijk zou zijn. Bovendien blijkt uit de informatie (Algemeen Ambtsbericht Sudan – oktober 2013) eveneens dat een toenemend aantal stedelijke, geschoolde families hun dochters niet lieten besnijden. Deze families ondervonden hierbij geen problemen. Dat wijst er op dat er zich toch enige mentaliteitswijziging voltrekt en dat het mogelijk is als onbesneden vrouw in Soedan te leven, en dat het bovendien mogelijk moet zijn een echtgenoot te vinden die deze beslissing ondersteunt. Uw universitaire diploma's en uw vrijwilligerswerk voor het Sudanese Red Crescent (gehoorverslag CGVS p.4 en p.6-7) tonen aan dat **u kan worden beschouwd als een zelfstandige, hoogopgeleide vrouw, zodat het onwaarschijnlijk is dat u zich bij een mogelijk huwelijk zou laten dwingen tot een besnijdenis.**

Verder kunnen ook bij uw activisme voor vrouwenrechten en tegen besnijdenis enige vraagtekens worden geplaatst. U verklaart al uw hele leven aan manifestaties te hebben deelgenomen (gehoorverslag CGVS p.18) en in 2005 zelf de vereniging 'Suna' te hebben gesticht die streed tegen besnijdenis. Met deze vereniging van 35 vrouwen zou u op wijkniveau getracht hebben besnijdenissen te voorkomen en daarvoor samengewerkt te hebben met het Rode Kruis. U zou de meisjes die dreigden te worden besneden hebben ontvoerd om daarna de ouders te overtuigen hen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS p.7-8). **Hoewel u acht jaar vice-voorzitster was van deze vereniging slaagt u er niet in duidelijk te formuleren hoe jullie precies te werk gingen.** Zo geeft u slechts een vaag antwoord wanneer u gevraagd wordt met wie u dan precies in contact stond. U geeft geen concrete namen behalve die van de algemene voorzitter en weet niet of er al dan niet een afdeling van het Sudanese Red Crescent speciaal op besnijdenis was gericht (gehoorverslag CGVS p.8). Na een jarenlange samenwerking lijkt het voor de hand te liggen dat u hier een duidelijker zicht op zou hebben. U kan evenmin de precieze werkwijze van de organisatie duidelijk stellen. Niet alleen is het enigszins opmerkelijk dat u in samenwerking met het Rode Kruis daadwerkelijk meisjes zou ontvoeren om zo hun ouders onder druk te zetten hen niet te besnijden, u kan ook niet duidelijk stellen wie deze meisjes dan feitelijk ontvoerde, ofwel uw organisatie ofwel leden van het Sudanese Red Crescent (gehoorverslag CGVS p.7-8 en p.10).

Vervolgens is het uiterst opmerkelijk dat u gezien uw eigen activisme maar weinig op de hoogte blijkt van de acties die door de Soedanese autoriteiten of door Soedanese organisaties worden ondernomen om het fenomeen van besnijdenis in te dijken. Wanneer u gevraagd wordt naar organisaties die strijden tegen besnijdenis vermeldt u geen organisaties die zich specifiek op besnijdenis richten. U vernoemt Amnesty International terwijl zij op hun officiële site vermelden dat zij geen kantoren hebben in Soedan. Opmerkelijk is dat u eveneens 'Bread for the World' vermeldt, dit is een Amerikaanse christelijke organisatie die er vooral op gericht is honger en armoede aan te pakken. Zij vermelden nergens het probleem van vrouwenbesnijdenis op hun website. U verklaart verder niets over acties tegen besnijdenis te hebben gehoord of gezien (gehoorverslag CGVS p.17). Wanneer u de naam van één van de grootste organisaties in Soedan die acties onderneemt tegen vrouwenbesnijdenis, namelijk SUNAF (Sudanese Network for Abolition of FGM) (SRB – Sudan, Female Genital Mutilation – augustus 2007), wordt genoemd blijkt u deze niet te kennen (gehoorverslag CGVS p.19). U kent weliswaar de Saleema-campagne maar verklaart dat die niet echt actief is (gehoorverslag CGVS p.18). Uit de beschikbare informatie (UK Border Agency – Republic of Sudan, Country of Origin Information Report – september 2012) blijkt echter dat dit een uitgebreide campagne betreft waar vele gemeenschappen, de overheid en verschillende ministeries bij betrokken zijn. Een onderdeel van de campagne bestond er in om de ouders van pasgeborenen aan te spreken en hen te laten verklaren hun dochter niet te besnijden. Dit lijken concrete acties, waarbij het verwonderlijk is dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Over de anti-FGM dag die in 2005 en 2006 op 06 februari plaatsvond heeft u evenmin gehoord (gehoorverslag CGVS p.18). Dit klemt opnieuw met uw activisme aangezien dit net in de periode valt waarin u uw eigen vereniging tegen vrouwenbesnijdenis opstartte. U herinnert zich wel een dergelijke dag in 2010 en 2013, maar hoorde dit enkel via Facebook en u weet evenmin op welke dag dat dan werd georganiseerd. Indien men zelf actief zou zijn, zoals u beweerd, is het opmerkelijk dat u daar niet nauwer bij betrokken zou zijn. Ook over de wetgeving rond besnijdenis blijkt u niets af te weten. U weet niet of er al dan niet een wet rond besnijdenis bestaat, u hoorde enkel over de intentie om een wet op stellen maar u kunt de stand van zaken niet verder duiden (gehoorverslag CGVS p.17). Uit de voornoemde informatie blijkt echter dat in 2008 door de overheid een strategie werd uitgetekend om vrouwenbesnijdenis uit te bannen. De Sudanese autoriteiten waren echter niet consistent in de uitvoering van dit beleid en in 2009 werd het wetsartikel dat vrouwenbesnijdenis strafbaar zou stellen zelfs uit het concept voor een Child Act geschrapt. **Dat u, ondanks uw jarenlange activisme, weinig geïnformeerd blijkt over de acties die worden gevoerd tegen besnijdenis, ondermijnt uw activiteiten op dat vlak.**

Daarnaast slaagde u er evenmin in de door u ondergane vervolging aannemelijk te maken. U verklaart dat uw problemen pas begonnen na het overlijden van uw vader omdat er sindsdien geen man meer was die achter u stond. Het is uiterst merkwaardig dat u voordien nog nooit enige problemen zou hebben gekend of met de autoriteiten in contact kwam aangezien u verklaart telkens deel te hebben genomen aan manifestaties, broeken te dragen en actief streed tegen besnijdenis. Ook uw vereniging zou nooit enige problemen hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS p.14-15). Dit klemt voornamelijk aangezien u op geen enkele manier kunt aangeven wat uw vader precies deed om te verhinderen dat u werd lastig gevallen (gehoorverslag CGVS p.18). U vermoedt dat hij een hoge functie had maar weet verder niets over zijn werk. U weet enkel dat hij diplomaat was en vaak op reis was met een 'valise diplomatique' (gehoorverslag CGVS p.9 en p.18). Dat u als hoogopgeleide vrouw die zich sociaal engageert zich niet verder zou interesseren in de job van uw vader, de invloed die hij kan uitoefenen en de manier waarop dit weerslag had op uw eigen leven schaadt verder uw geloofwaardigheid, temeer dit aan de basis ligt aan het feit dat u verklaart voordien probleemloos uw gang te hebben gegaan. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader reeds 4.5 jaar geleden is overleden (verklaring DVZ p.5). Dit maakt begin 2010 uit en niet in 2011 zoals u voor het Commissariaat-generaal beweert (gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien u verklaart dat uw problemen zijn begonnen na zijn dood is het opmerkelijk dat u zich een jaar zou vergissen, vooral omdat u verklaart kort na zijn overlijden voor het eerst te zijn gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.15). Deze eerste arrestatie situeert u eveneens twee dagen na het vertrek van uw broer uit Soedan (gehoorverslag CGVS p.14), terwijl u eerder verklaarde dat uw broer reeds zes jaar geleden het land had verlaten (gehoorverslag CGVS p.4). **Met betrekking tot uw arrestaties legt u nog meer tegenstrijdige verklaringen af.** Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de eerste keer drie maanden, de tweede keer drie weken en de laatste keer twee dagen te zijn gearresteerd (vragenlijst CGVS vraag 3.1), verklaart u voor het Commissariaat-generaal de eerste twee keer drie maanden en de laatste keer twee weken te zijn gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.15-16). Dat u zich dit niet coherent meent te herinneren schaadt verder de geloofwaardigheid van uw arrestaties. U verklaart vervolgens veroordeeld te zijn geweest tot publieke zweepslagen en dat dit wekelijks op vrijdag publiekelijk op de markt plaatsvond (gehoorverslag CGVS p.10 en p.14-15). Uit objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (UK Border Agency – Republic of Sudan, Country of Origin Information Report – september 2012) blijkt dat er inderdaad veroordelingen tot zweepslagen plaatsvinden, onder andere voor wat wordt beschouwd als moreel deviant gedrag zoals het dragen van broeken. Deze zweepslagen worden echter na een korte rechtszitting uitgevoerd. In deze informatie is er geen sprake van consequente wekelijkse zweepslagen op de markt, zoals u aanhaalt.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde activisme tegen besnijdenis of aan de vervolging die daaruit voortkwam. De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat zij deze appreciatie kunnen wijzigen. U legt geen documenten voor van de door u opgerichte organisatie noch van uw veroordelingen voor de rechtbank. De documenten die u voorlegt vormen geen harde bewijzen voor uw activisme. Het feit dat u een **opleiding eerste hulp volgde bij het Sudanese Red Crescent** toont nog niet aan dat u ook op andere vlakken voor hen actief was. Het gefilmde **interview van de organisatie Woman Do** dat u het Commissariaat-generaal bezorgde toont weliswaar aan dat u zich bewust bent van de positie van vrouwen binnen de Soedanese samenleving maar vormt opnieuw geen bewijs voor het feit dat u in Soedan daadwerkelijk op dit vlak actief was laat staan dat u om deze reden vervolgd werd. Ook het feit dat u deelnam aan een **ontmoetingsdag voor slachtoffers van geweld bij Woman Do en uw medische problemen in België** kunnen niet aantonen dat u in Soedan inderdaad slachtoffer werd van dergelijk geweld. Zoals ook het **attest van uw psycholoog**, die optrad als uw vertrouwenspersoon, enkel gebaseerd is op uw verklaringen en geen bewijswaarde heeft voor de feiten die zich in Soedan zouden hebben afgespeeld. Wat betreft het **medisch attest omtrent uw besnijdenis en uw littekens** bevestigt dit weliswaar dat u niet besneden bent en u littekens vertoont, dit attest kan echter niet aantonen dat u bij een terugkeer naar Soedan het individueel risico zou lopen besneden te worden en biedt geen verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin u deze littekens zou zijn opgelopen. Het toont evenmin aan dat u bij een terugkeer opnieuw een dergelijke vervolging zou dienen te vrezzen. De **kopie van uw geboorteakte en het attest van de universiteit** dat aantoont dat u er actief was als vrijwilliger hebben betrekking op uw identiteit en uw opleiding, wat in deze niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft **de door uw advocaat neergelegde documenten** kan worden opgemerkt dat elk geval afzonderlijk wordt beoordeeld en dat deze evenmin bewijswaarde hebben voor de persoonlijke door u aangehaalde vervolging.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van

ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster wijst erop dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in haar regio van oorsprong in Soedan beneden alle peil is en dat deze situatie vooralsnog zeker niet als stabiel kan worden aanzien. Zij stelt dat zij zowel in het verleden als nu in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke zij behoort.

Vervolgens meent verzoekster dat haar vrees zeer concreet is, namelijk dat het statuut van een alleenstaande vrouw in Soedan zonder de bescherming van een man gelijk te stellen is met dat van een “vogelvrij verklaarde”. Alleenstaande vrouwen worden volgens haar beschouwd als prostitués, ook als ze besneden zijn, en worden aldus behandeld. Tevens merkt verzoekster op dat zij tijdens haar gehoor niet geconfronteerd werd met de informatie waarop verweerder zich baseert, hetgeen volgens haar een schending uitmaakt van de rechten van verdediging. Verder meent verzoekster dat er geen sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot vrouwenbesnijdenis in Soedan. Zij verwijst naar een rapport van het UK Border Agency en stelt dat vrouwenbesnijdenis meer voorkomt in rurale gebieden dan in stedelijke, dat 90% van de moslimvrouwen besneden is en dat moslims de meerderheid vormen in Soedan. Zij vervolgt als volgt: *“Verzoekster zal zich, zoals het CGVS stelt, niet laten dwingen tot besnijdenis om te huwen, maar het alternatief is nooit te kunnen huwen en als vogelvrij verklaarde verder te leven. Wat het risico op het lijden van ernstige schade zeer reëel maakt.”*

Verder wijst verzoekster erop dat zij zeer duidelijk is geweest toen zij stelde dat de organisatie ‘Suna’ geen officiële organisatie was en slechts een verzameling van vrijwilligers (alleen vrouwen) die werkten met de middelen die zij voorhanden hadden en met uiterste geheimhouding. Waar haar verweten wordt dat zij de mening heeft dat de overheid in feite niks doet, voert verzoekster aan dat er op papier misschien acties ondernomen worden, maar dat er in de praktijk niks gebeurt. Tevens wijst zij erop dat zij niet betrokken was bij het wetgevingsproces en *“dus kan ze weinig concreet vertellen buiten het feit dat er ooit sprake van geweest is”*. Zij meent dat er geen mentaliteitswijziging is, dat vrouwenbesnijdenis gewoon te diep religieus en cultureel verankerd is en dat het feit dat er in de steden een verwaarloosbaar aantal minder besnijdenissen voorvallen, hieraan geen afbreuk doet.

Vervolgens meent verzoekster dat haar vader niets precies hoefde te doen om haar te beschermen: het feit dat er een man is die verantwoordelijk is voor het gezin, maakt dat zij geen al te ernstige problemen heeft gekend. Tevens wijst zij erop dat het voor vrouwen in Soedan niet gebruikelijk is om vragen te stellen omtrent het doen en laten van een man, dat zij bij haar grootmoeder woonde en dat haar vader reeds lange tijd bij zijn nieuwe echtgenote woonde, met wie hij ook kinderen had. Daaraan voegt zij nog het volgende toe: *“Haar half-broers vinden het trouwens een schande dat verzoekster, hun halfzus, niet is besneden en zouden haar liever dood zien dan levend. Het feit dat een ervan bij de politie werkt, maakt een terugkeer des te riskant”*.

Verder stelt verzoekster dat zij er bij het begin van het gehoor op het CGVS op gewezen heeft dat er fouten stonden in de weergave van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Zij stelt nooit verklaard te hebben dat haar vader 4,5 jaar geleden overleed en dat haar verklaringen over haar detenties tijdens haar gehoor op het CGVS correct zijn. Zij wijst erop dat de data in de weergave van haar interview op de DVZ niet kloppen, daar zij nooit gearresteerd werd op 18 mei 2014 want toen was zij al in België. Dat tijdens het eerste gehoor zaken verkeerd genoteerd zijn, maakt volgens haar niet dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat haar geloofwaardigheid betreffende de arrestaties moet worden aangetast. Tevens wijst zij erop dat een tolk Arabisch van bijvoorbeeld

Algerijnse origine niet hetzelfde Arabisch spreekt als iemand van Soedan. Volgens haar kunnen ook door vertaalmoelijkheden fouten geslopen zijn in haar verklaringen.

Wat betreft de zweepslagen verwijst verzoekster naar de COI van het UK Border Agency in het administratief dossier en stelt zij hierover het volgende in onderhavig verzoekschrift: *“Nochtans leest verzoekster het volgende in het zelfde Country of Origin Information report (punt 12.31) : “The Criminal Court Act provides for physical punishments, including flogging, amputation, stoning and crucifixion – the public display of a body after execution. In practice such physical punishment other than flogging was not frequently used.” Hieruit blijkt dat ‘flogging’ wel frequent gebeurd. Vrouwen zouden bovendien meer slachtoffer zijn van zulke praktijken dan mannen, aldus het aangehaalde rapport. Verzoekster vraagt zich af waarom er geen waarde wordt gehecht aan haar verklaringen, zijnde deze van een Soedanese die de publieke zweepslagen zelf heeft ondergaan en haar verklaringen worden onderbouwd door een document dat de CGVS zelf aanhaald. Verzoekster verwijst in deze eveneens naar Youtube waar verscheidene opnamen te zien zijn van deze publieke zweepslagen (youtube iysfxs7epsk mishandelingen in gevangenis Soedan en youtube TW60Hu80iyA zweepslagen op de markt of youtube ‘Sudan public flogging’).”*

Vervolgens stelt verzoekster het volgende met betrekking tot de door haar neergelegde documenten: *“De CGVS komt desondanks tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekster dat ze een activiste is tegen besnijdenis en dat ze daardoor vreest voor vervolging. De documenten die zij voorlegt zouden deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Nochtans legt zij een bewijs voor dat ze niet besneden is, dat ze littekens vertoont en dat ze psychologische hulp nodig heeft. Zij heeft verklaard te zullen blijven strijden tegen besnijdenis en ze is dan ook actief binnen de organisatie Woman do, waarbij ze heeft meegewerkt aan een film over besnijdenis. Verzoekster verwijst als laatste naar een beslissing van het EHRM van 7 januari 2014 (A.A. t. Zwitserland arrest nr. 58802/12) waarin het hof oordeelde dat niet alleen leiders van politieke organisaties of andere mensen met belangrijke profielen het risico lopen om in Soedan opgesloten, mishandeld of gefolterd te worden, maar ook wie zich verzet tegen het huidig regime, of als zodanig wordt gezien. Het feit dat verzoekster in het verleden verscheidene malen is gearresteerd en mishandeld en dat ze haar strijd tegen besnijdenis niet zal opgeven, maakt dat deze uitspraak van het Hof naadloos op verzoekster van toepassing is. Verzoekster heeft niet alleen te vrezen van de overheid, aangezien deze verantwoordelijk zijn voor arrestaties, gevangenschap en zweepslagen, maar ook van haar halfbroers en iedereen die er de mening op na houdt dat alleenstaande onbesneden (moslim)vrouwen het verdienen om te worden vernederd en mishandeld. Het feit dat elk dossier op individuele basis dient te worden onderzocht, maakt nog niet dat de CGVS dergelijke uitspraak van het EHRM naast zich neer kan leggen, zonder het een blik waardig te gunnen.”*

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een recentere versie neer van het psychologisch attest dat zij reeds op het CGVS bijbracht (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in haar regio van herkomst in Soedan beneden alle peil is, dient opgemerkt dat verzoekster noch duidt over welke rapporten zij het heeft, noch deze rapporten bijbrengt. Bovendien verwijst verzoekster naar louter algemene informatie, terwijl zij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen.

Waar verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn omdat zij tijdens haar gehoor niet geconfronteerd werd met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’), dient vooreerst opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een

recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen of documentatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Waar verzoekster stelt dat haar vrees voor vervolging weldegelijk concreet is, namelijk haar positie als alleenstaande vrouw in de Soedanese samenleving, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoekster er niet in slaagt te concretiseren wie haar zou verplichten een besnijdenis te ondergaan, alsook dat zij een zelfstandige en hoogopgeleide vrouw is. In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoekster bovendien zelf dat zij zich niet zal laten dwingen tot een besnijdenis om te huwen. De opmerkingen en vaststellingen die verzoekster afleidt uit het rapport van het UK Border Agency, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), doen bovendien geen afbreuk dat uit dit rapport eveneens blijkt dat een toenemend aantal stedelijke, geschoolde families – waaruit ook verzoekster afkomstig is – hun dochters niet laten besnijden. Gelet op het voorgaande kan verzoekster de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat zij haar vrees voor een besnijdenis niet concreet weet te maken, niet weerleggen.

Wat betreft de organisatie 'Suna' wijst verzoekster erop dat het niet om een officiële organisatie gaat en dat deze organisatie in het geheim te werk ging. Aangezien verzoekster verklaarde dat zij deze organisatie zelf heeft opgericht (gehoorverslag CGVS, p. 7), kan er redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij een grondige kennis heeft over de werking van deze organisatie. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *"Hoewel u acht jaar vice-voorzitster was van deze vereniging slaagt u er niet in duidelijk te formuleren hoe jullie precies te werk gingen. Zo geeft u slechts een vaag antwoord wanneer u gevraagd wordt met wie u dan precies in contact stond. U geeft geen concrete namen behalve die van de algemene voorzitster en weet niet of er al dan niet een afdeling van het Sudanese Red Crescent speciaal op besnijdenis was gericht (gehoorverslag CGVS p.8). Na een jarenlange samenwerking lijkt het voor de hand te liggen dat u hier een duidelijker zicht op zou hebben. U kan evenmin de precieze werkwijze van de organisatie duidelijk stellen. Niet alleen is het enigszins opmerkelijk dat u in samenwerking met het Rode Kruis daadwerkelijk meisjes zou ontvoeren om zo hun ouders onder druk te zetten hen niet te besnijden, u kan ook niet duidelijk stellen wie deze meisjes dan feitelijk ontvoerde, ofwel uw organisatie ofwel leden van het Sudanese Red Crescent (gehoorverslag CGVS p.7-8 en p.10)."*

Gelet op haar beweerde activiteiten aangaande vrouwenrechten en vrouwenbesnijdenis in Soedan en haar werk voor de organisatie 'Suna', kan eveneens redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij een grondige kennis heeft van de wetgevende en andere acties van de Soedanese overheid en andere organisaties die op deze vlakken actief zijn. Dat zij zelf niet betrokken was bij het wetgevingsproces, doet hieraan uiteraard geen afbreuk. De volgende motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook als pertinent en terecht te worden aangemerkt: *"Vervolgens is het uiterst opmerkelijk dat u gezien uw eigen activisme maar weinig op de hoogte blijkt van de acties die door de Soedanese autoriteiten of door Soedanese organisaties worden ondernomen om het fenomeen van besnijdenis in te dijken. Wanneer u gevraagd wordt naar organisaties die strijden tegen besnijdenis vermeldt u geen organisaties die zich specifiek op besnijdenis richten. U vernoemt Amnesty International terwijl zij op hun officiële site vermelden dat zij geen kantoren hebben in Soedan. Opmerkelijk is dat u eveneens 'Bread for the World' vermeldt, dit is een Amerikaanse christelijke organisatie die er vooral op gericht is honger en armoede aan te pakken. Zij vermelden nergens het probleem van vrouwenbesnijdenis op hun website. U verklaart verder niets over acties tegen besnijdenis te hebben gehoord of gezien (gehoorverslag CGVS p.17). Wanneer u de naam van één van de grootste organisaties in Soedan die acties onderneemt tegen vrouwenbesnijdenis, namelijk SUNAF (Sudanese Network for Abolition of FGM) (SRB – Sudan, Female Genital Mutilation – augustus 2007), wordt genoemd blijkt u deze niet te kennen (gehoorverslag CGVS p.19). U kent weliswaar de Saleema-campagne maar verklaart dat die niet echt actief is (gehoorverslag CGVS p.18). Uit de beschikbare informatie (UK Border Agency – Republic of Sudan, Country of Origin Information Report – september 2012) blijkt echter dat dit een uitgebreide campagne betreft waar vele gemeenschappen, de overheid en verschillende ministeries bij betrokken zijn. Een onderdeel van de campagne bestond er in om de ouders van pasgeborenen aan te spreken en hen te laten verklaren hun dochter niet te besnijden. Dit lijken concrete acties, waarbij het verwonderlijk is dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Over de anti-FGM dag die in 2005 en 2006 op 06 februari plaatsvond heeft u evenmin gehoord (gehoorverslag CGVS p.18). Dit klemt opnieuw met uw activisme aangezien dit net in de periode valt waarin u uw eigen vereniging tegen vrouwenbesnijdenis opstartte. U herinnert zich wel een dergelijke dag in 2010 en 2013, maar hoorde dit enkel via Facebook en u weet evenmin op welke dag dat dan werd georganiseerd."*

Indien men zelf actief zou zijn, zoals u beweerd, is het opmerkelijk dat u daar niet nauwer bij betrokken zou zijn. Ook over de wetgeving rond besnijdenis blijkt u niets af te weten. U weet niet of er al dan niet een wet rond besnijdenis bestaat, u hoorde enkel over de intentie om een wet op stellen maar u kunt de stand van zaken niet verder duiden (gehoorverslag CGVS p.17). Uit de voornoemde informatie blijkt echter dat in 2008 door de overheid een strategie werd uitgetekend om vrouwenbesnijdenis uit te bannen. De Sudanese autoriteiten waren echter niet consistent in de uitvoering van dit beleid en in 2009 werd het wetsartikel dat vrouwenbesnijdenis strafbaar zou stellen zelfs uit het concept voor een Child Act geschrapt. Dat u, ondanks uw jarenlange activisme, weinig geïnformeerd blijkt over de acties die worden gevoerd tegen besnijdenis, ondermijnt uw activiteiten op dat vlak.”

Dat verzoekster vervolgens stelt dat haar vader niks precies hoefde te doen om haar te beschermen en dat het in moslimlanden niet gebruikelijk is dat vrouwen vragen stellen over het doen en laten van een man, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat zij als hoogopgeleide vrouw die zich sociaal engageert, zich niet verder zou interesseren in de job van haar vader, de invloed die hij kan uitoefenen en de manier waarop dit weerslag had op haar eigen leven, temeer daar dit volgens haar aan de basis ligt van het feit dat zij voor zijn overlijden probleemloos haar gang kon gaan. Er dient nogmaals op gewezen te worden dat zij een zelfstandige, hoogopgeleide vrouw is en dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift zelf stelt dat zij zich niet zal laten dwingen tot een besnijdenis om te huwen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij er bij aanvang van haar gehoor op het CGVS op gewezen heeft dat er fouten staan in de weergave van haar interview op de DVZ en dat er in dit interview verkeerdelijk werd weergegeven dat zij op 18 mei 2014 gearresteerd werd, dient opgemerkt dat verzoekster bij aanvang van haar gehoor op het CGVS enkel melding maakte van het feit dat zij de naam van een dorp waar zij verbleef, niet gemeld heeft en dat zij op 18 mei 2012 gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is niet omdat er één datum verkeerd genoteerd werd, dat de volledige weergave van haar interview op de DVZ, die haar in het Arabisch werd voorgelezen en waarvan zij door haar handtekening uitdrukkelijk bevestigde dat ze met de werkelijkheid overeenstemt (administratief dossier, stuk 11), verkeerd zou zijn. Waar verzoekster nog stelt dat er mogelijke vertaalproblemen geslopen zijn in de weergave van haar interview op de DVZ omdat een tolk Arabisch van bijvoorbeeld Algerijnse origine niet hetzelfde Arabisch spreekt als iemand van Soedanese origine, dient opgemerkt dat verzoekster nergens *in concreto* aanduidt waar er een vertaalfout zou zijn gebeurd. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat het interview op de DVZ goed verlopen was en maakte zij geen enkele melding van vertaalproblemen (gehoorverslag CGVS, p. 3). Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader reeds 4.5 jaar geleden is overleden (verklaring DVZ p.5). Dit maakt begin 2010 uit en niet in 2011 zoals u voor het Commissariaat-generaal beweert (gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien u verklaart dat uw problemen zijn begonnen na zijn dood is het opmerkelijk dat u zich een jaar zou vergissen, vooral omdat u verklaart kort na zijn overlijden voor het eerst te zijn gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.15). Deze eerste arrestatie situeert u eveneens twee dagen na het vertrek van uw broer uit Soedan (gehoorverslag CGVS p.14), terwijl u eerder verklaarde dat uw broer reeds zes jaar geleden het land had verlaten (gehoorverslag CGVS p.4). Met betrekking tot uw arrestaties legt u nog meer tegenstrijdige verklaringen af. Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de eerste keer drie maanden, de tweede keer drie weken en de laatste keer twee dagen te zijn gearresteerd (vragenlijst CGVS vraag 3.1), verklaart u voor het Commissariaat-generaal de eerste twee keer drie maanden en de laatste keer twee weken te zijn gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.15-16). Dat u zich dit niet coherent meent te herinneren schaadt verder de geloofwaardigheid van uw arrestaties.”*

Wat betreft de door verzoekster beweerde ondergane zweepslagen, dient er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters bewering dat zij dreigt besneden te worden, dat zij actief was als activiste tegen vrouwenbesnijdenis en voor vrouwenrechten en dat zij zich als alleenstaande vrouw niet kan verweren in Soedan. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering omwille van haar activiteiten veroordeeld te zijn geweest tot zweepslagen. De bestreden beslissing wijst er bovendien terecht op dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat zweepslagen na een korte terechtzitting worden uitgevoerd en dat er geen sprake is van wekelijkse zweepslagen op straat zoals verzoekster beweert. Verzoeksters verwijzing naar diezelfde informatie en naar documentatie op *Youtube* doet hieraan geen afbreuk, aangezien immers niet ontkend wordt dat zweepslagen als straf in Soedan voorkomen, doch dat uit deze informatie niet blijkt dat dit een wekelijks karakter heeft, zoals verzoekster beweert.

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): *“U legt geen documenten voor van de door u opgerichte organisatie noch van uw veroordelingen voor de rechtbank. De documenten die u voorlegt vormen geen harde bewijzen voor uw activisme. Het feit dat u een opleiding eerste hulp volgde bij het Sudanese Red Crescent toont nog niet aan dat u ook op andere vlakken voor hen actief was. Het gefilmde interview van de organisatie Woman Do dat u het Commissariaat-generaal bezorgde toont weliswaar aan dat u zich bewust bent van de positie van vrouwen binnen de Soedanese samenleving maar vormt opnieuw geen bewijs voor het feit dat u in Soedan daadwerkelijk op dit vlak actief was laat staan dat u om deze reden vervolgd werd. Ook het feit dat u deelnam aan een ontmoetingsdag voor slachtoffers van geweld bij Woman Do en uw medische problemen in België kunnen niet aantonen dat u in Soedan inderdaad slachtoffer werd van dergelijk geweld. Zoals ook het attest van uw psycholoog, die optrad als uw vertrouwenspersoon, enkel gebaseerd is op uw verklaringen en geen bewijswaarde heeft voor de feiten die zich in Soedan zouden hebben afgespeeld. Wat betreft het medisch attest omtrent uw besnijdenis en uw littekens bevestigt dit weliswaar dat u niet besneden bent en u littekens vertoont, dit attest kan echter niet aantonen dat u bij een terugkeer naar Soedan het individueel risico zou lopen besneden te worden en biedt geen verduidelijking omtrent de omstandigheden waarin u deze littekens zou zijn opgelopen. Het toont evenmin aan dat u bij een terugkeer opnieuw een dergelijke vervolging zou dienen te vrezen. De kopie van uw geboorteakte en het attest van de universiteit dat aantoont dat u er actief was als vrijwilliger hebben betrekking op uw identiteit en uw opleiding, wat in deze niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de door uw advocaat neergelegde documenten kan worden opgemerkt dat elk geval afzonderlijk wordt beoordeeld en dat deze evenmin bewijswaarde hebben voor de persoonlijke door u aangehaalde vervolging.”* Het louter bijbrengen van een recentere versie van het voormelde psychologische attest (rechtsplegingsdossier, stuk 8) doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS